

PRZYKLASK (1) *sb m*

L sg przykląsku.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. w innym znaczeniu.

Kawałek drewna z jednym końcem rozszczepionym, służący jako zacisk, uchwyt: Gdy Woźny kładzycie pozew ná imienie iákíe pułte/ tedy on pozew ma wńczepić w przykląsku/ y ma gi ná onym imieniu wetknąć w zyemię UstPraw H4v [Cf A we wsiách (pułtofzáłych gdzie ośiádłych nie máłz/ Pozew w drewno rozłczepioné położony/ y w ziemię wetkniony [citatio in lignum recisum posita, terraeque infixá JanStat 525]/ niech będzie opowiedzian SarnStat 756].

MP